

tiat at give Thingene Leilighed til at komme hinanden imøde i denne Sag og gjør derfor nedensaaende Indstilling.

Et Mindretal (Berg, Grifftrup, Sauerlev, Hørup, Cl. Johannsen, Chr. Nielsen, Raun, Rasmussen, Steenstrup, Tauber) bemærker: Det Lønningsstillæg, hvorom der paa nærværende Lovforslag er Tale, vedrører ikke det kommende Finantsaar, for hvilket den regelmæssige Bevilling gives i indværende Rigsdagsamling; det skal derimod med tilbagevirkende Kraft gjælde for det nu løbende Finantsaar, i hvis 12te Maaned vi i dette Dieblif befinde os. Det er nemlig det samme Tillæg, som i Samlingen 1879—80 søgtes af Regjeringen, uden at det i den nævnte Samling lykkedes at gennemføre det i Rigsdagen. Men en Bevilling af den foreliggende Art skifter ikke Karakter, fordi den af parlamentariske Grunde forsinkes; det er selvfølgelig de Forudsætninger, der vare tilstede ved Bevillingens Forelæggelse og under dens normale Behandling, som vedblivende maa angive Maalestoffet for dens Bedømmelse. Mindretallet afviser derfor ethvert Hensyn til senere indtraadte Prisforandringer og skal ikke opholde sig ved en Underfølgelse af, med hvilken Ret der i nærværende Dieblif kan tales om Dyrtid, eller hvilken Indflydelse der i bekræftende Fald kunde tillægges en saadan paa fremtidige Bevillinger. Det er nok, at Lovforslaget, saaledes som det er forelagt af Regjeringen og i Overensstemmelse med de faktiske Forhold ved dets Forelæggelse, ikke hviler paa nogen Forudsætning om Dyrtid, men tværtimod i sine Motiver udtrykkelig bygger paa Embedslønningernes formentlige Utilstrækkelighed „selv udenfor den egentlige Dyrtid,“ hvormed kan sammenholdes Konseilspræsidentens Udtalelse i Folkethinget, Sp. 4121, „at man ikke fra Regjeringens Side har villet gjøre gjældende, at der endnu i dette Dieblif var en Dyrtidstilstand tilstede“.

Men lige saa lidt som Forslaget er grundet i nogen Forestilling om Dyrtid, lige saa lidt staar det i nogen Forbindelse med tidligere givne Dyrtidsbevillinger. Det er ikke til disse, men til Loven af 27de Mai 1856, at Regjeringen har knyttet sit Lovforslag. Og det kunde end ikke være knyttet til de nævnte Dyrtidsbevillinger som en Fortsættelse af disse, uden, som Konseilspræsidenten udtalte i Folkethinget, Sp. 146, at „baade Regjeringen og dette Thing maatte komme i Uoverensstemmelse med sin Betragtning af dette Forhold, saaledes som den kom til orde ifjor.“ I det paagjældende Aar (1878—79), hvortil Konseilspræsidenten sigter, og som er det sidste, i hvilket en Dyrtidsbevilling er givet, blev det nemlig fra alle Sider erkjendt, at Dyrtiden var ophørt, og Tillæget blev kun givet, for at lempe Overgangen til de normale Lønninger og paa den udtrykkelige, ligeledes fra alle Sider erkjendte, Betingelse,

at det skulde være det sidste Dyrtidstillæg. Denne Tillægets Betydning, der med Styrke fremhævedes saavel af Regjeringen som af Folkethingets Flertal og Mindretal, fandt et positivt Udtryk i Bevillingens Indhold, idet man fastslog dens Karakter af Overgangsbestemmelse ved en ikke ubetydelig Nedsættelse, som stiller den fra tidligere givne Bevillinger. Det er saaledes, at denne sidste Bevilling er vedtagen af begge Thing og stadfæstet af Regjeringen.

Naar Regjeringen desuagtet under en anden Form søgte at opnaa et Tillæg for Embedsmændene ogsaa i den følgende Samling, maatte der til de Indsendinger, som allerede kunde reises og virkelig bleve reiste mod det nu omhandlede „sidste“ Tillæg, komme en ny, hentet fra Lønningslovenes færdige Forelæggelse til Revision. Et almindeligt Tillæg, givet udenfor Dyrtid og medens selve Lønningslovene forelaa til Behandling, maatte forudses at ville blive taget til Indtægt som en Anerkjendelse af de bestaaende Lønningers Utilstrækkelighed indenfor de Grændser, hvortil Tillæget gaves. Ikkedestomindre lykkedes det Regjeringen at vinde et Flertal i Folkethinget for et Tillæg til Lønninger paa ikke over 2,500 Kr. Bevillingen bleo imidlertid ikke givet. Da Forslaget naaede Landsthinget, stemte man her, paa Grunde af lignende Betskaffenhed som de af Flertallet ansatte, for en endnu høiere Bevilling indtil Lønninger paa 4,400 Kr. Landsthinget besluttede ikke Fællesudvalg, og et Forslag herom i Folkethinget blev forkastet.

Det er denne Bevilling for selv samme Finantsaar, som nu ved Arets Udløb efter Landsthingets Paastand er henvisst til nærværende Fællesudvalg. Det Forslag, der af Flertallet indstilles til Thingene, er uforandret det samme, som af Landsthinget vedtoges ifjor, det er den samme Udvidelse og Forhøjelse af Folkethingets Tilbud op til Lønninger paa 4,400 Kr., hvorpaa Sagen strandede i den foregaaende Samling, og hvis Vedtagelse iaar i Folkethinget er en Forudsætning, om hvis Umulighed vansteligst Noget kan være i Livet. Naar Mindretallet desuagtet — skjøndt nogle af dets Medlemmer ifjor indtog en mere tilbagetrukken Stilling — gjentager Folkethingets Forslag og ikke indskrænker sig til at indstille det af Landsthinget ifjor vedtagne og nu af Flertallet gjenoptagne Forslag til Forkastelse, saa er det i den Tro, at der, trods Flertallets urokkelige Fastholden ved Landsthingets tidligere Beslutning, dog i selve Landsthinget vil være en Tilbøielighed til at mødes med Folkethinget og Regjeringen i Ønsket om at yde de paagjældende Embeds- og Besillingsmænd en Understøttelse, hvormod Forventningen er vedligeholdt gennem de langvarige Forhandlinger, som nu ved Landsthingets Beslutning ere fortsatte lige til Fællesudvalg. Mindretallet finder sig saameget mere forvisset om, at Folkethingets Forslag tilsidst